

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. M.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. 756/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, čj. 5Ad 22/2017-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy uvedenému v záhlaví podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Při podání žaloby nezaplatila soudní poplatek, a městský soud ji proto vyzval usnesením ze dne 30. 10. 2017, čj. 5 Ad 22/2017-17, k jeho zaplacení ve výši 3 000 Kč v propadné lhůtě 15 dnů od doručení usnesení. Zároveň ji poučil, že při nezaplacení soudního poplatku bude řízení o žalobě zastaveno a že k zaplacení po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017. Tato výzva byla žalobkyni doručena prostřednictvím zástupce dne 1. 11. 2017; lhůta k uhrazení soudního poplatku uplynula dne 16. 11. 2017 (čtvrtek). Soudní poplatek byl připsán na účet Městského soudu v Praze v pondělí dne 20. 11. 2017. Jelikož lhůta pro zaplacení soudního poplatku je propadná a k opožděné platbě se nepřihlíží, městský soud řízení

zastavil usnesením čj. 5 Ad 22/2017-20 s odkazem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

II. Shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému usnesení kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že platba byla z jejího účtu, resp. z účtu jejího zástupce poukázána na účet soudu ve čtvrtek dne 16. 11. 2017. Pokud by komunikace mezi bankami fungovala, jak je běžné, byla by bezhotovostní platba připsána na účet soudu ještě téhož dne, a nikoliv až 20. 11. 2017. Pokud nastala chyba na straně jedné z bank či v komunikaci mezi bankou zástupce stěžovatelky a bankou soudu, nemohla tuto chybu jakkoli předpokládat či ovlivnit; stěžovatelka je proto přesvědčena, že za tuto prodlevu nenese žádnou vinu. Městský soud řízení zastavil až dne 28. 11. 2017, v tomto okamžiku přitom již věděl, že částka byla poukázána na účet městského soudu.

[3] Stěžovatelka dále poukazuje na čl. 18 spisu městského soudu a záznam o složení platby ze dne 21. 11. 2017, podle kterého: „*Výpis z Soudní poplatky z návrhu u příslušného peněžního ústavu (banka apod.) Česká národní banka, ze dne 20. 11. 2017 číslo 3703-2928021/0710, došlá částka: 3.000,00 Kč, jako splátka Soudní poplatky z návrhu a byla zúčtována pod účetní doklad 3703/223/2017 a položku rejstříku 539/28517/2017, V.s.: 5392851717.*“ Z tohoto záznamu jí není zcela zřejmé, zda byl soudní poplatek připsán na účet soudu až dne 20. 11. 2017; usnesení proto považuje za nepřezkoumatelné. Stěžovatelka současně uvádí, že dle účtárny městského soudu odpovídá záznam o složení na čl. 18 spisu sdělení dne, ke kterému byla platba připsána na účet, a že tudíž vychází z toho, že jí uhrazený soudní poplatek byl na účet soudu připsán 20. 11. 2017.

[4] Stěžovatelka namítá, že městský soud aplikoval § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích v rozporu se smyslem a účelem zákona. Dále obsáhle cituje důvodovou zprávu k zákonu č. 296/2017 Sb. (novela zákona o soudních poplatcích), podle které s účinností od 30. 9. 2017 platí, že lhůta k zaplacení soudního poplatku je propadná a že k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Poplatky podle ní nesmějí představovat překážku přístupu k soudu. Smysl a účel zákona nasvědčuje tomu, že úhrada soudního poplatku je možná i po vydání usnesení o zastavení řízení. Poukazuje zejména na část důvodové zprávy, podle níž je cílem novely zjednodušit postup soudu v případech, kdy není vůbec zaplacen soudní poplatek a kdy byl poplatek zaplacen po vydání usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Zákonodárce se v důvodové zprávě podle ní vyjádřil i k ústavnosti novely: „*změna spočívající v odstranění povinnosti soudu rušit usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (ledaže byl tento poplatek zaplacen nejpozději před vydáním tohoto usnesení) není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. … Navrhovaná právní úprava je proto i z výše uvedených důvodů v souladu s ústavním pořádkem České republiky.*“ Zákonodárce tudíž vycházel ze situace, kdy bylo již vydáno usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, a soudní poplatek nebyl do doby vydání takového usnesení zaplacen; k ústavnosti postupu, který zvolil městský soud, se však důvodová zpráva nevyjadřuje. Stěžovatelka z toho dovozuje, že zastavení řízení bylo v jejím případě protiústavní.

pokračování

[5] Stěžovatelka zadala příkaz k úhradě dne 16. 11. 2017. Soudní poplatek byl na účet soudu připsán až dne 20. 11. 2017. Soud vydal usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku dne 28. 11. 2017 a stěžovatelce bylo doručeno dne 4. 12. 2017. Soudní poplatek byl tedy uhrazen několik dní před vydáním napadeného usnesení a nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. Stěžovatelka namítá, že městský soud vyložil § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve zřejmém rozporu s úmyslem zákonodárce a s ústavním pořádkem České republiky; odkazuje přitom na nálezy Ústavního soudu (např. nález sp. zn. IV. ÚS 110/06, ze dne 1. 11. 2006; sp. zn. III. ÚS 224/98; nález I. ÚS 1826/11 ze dne 7. 3. 2012; nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997; nález sp. zn. III. ÚS 150/99 ze dne 20. 1. 2000; nález sp. zn. IV. ÚS 1735/07 ze dne 21. 10. 2008), upozorňuje na přepjatý formalismus a dovolává se svého práva na přístup k soudu. Povinností soudu je podle ní vycházet nejen z textu právní normy, ale též z důvodové zprávy; městský soud této povinnosti nedostál. Navrhuje proto, aby NSS napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadené usnesení městského soudu za zákonné a navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, která splňuje podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] NSS posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] V případě kasační stížnosti proti rozhodnutí o zastavení řízení z povahy věci přichází v úvahu kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (srov. usnesení NSS ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47). NSS je v takovém případě oprávněn zkoumat pouze to, zda napadené rozhodnutí soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem, a nikoliv věcně přezkoumávat, zda bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákonem a žaloba byla důvodná.

[10] Ve věci samé NSS musel posoudit výklad pojmu „zaplacení soudního poplatku“ v případě úhrady bezhotovostním převodem, a následně přezkoumat zákonnost postupu městského soudu při aplikaci § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích s ohledem na smysl a účel tohoto zákona. Zohlednil přitom relevantní pasáže důvodové zprávy k zákonu č. 296/2017 Sb a posoudil též námitku týkající se protiústavní povahy § 9 odst. 1 cit. zákona ve stávající podobě.

[11] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích [j]*de-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen "návrh na zahájení řízení").* Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ve

znění účinném od 1. 10. 2017, [n]*ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.* (důraz doplněn Nejvyšším správním soudem).

[12] Citované ustanovení bylo oproti předchozí podobě účinné do 30. 9. 2017 novelou zákona č. 296/2017 Sb. zpřísněno. Zákon o soudních poplatcích ve stávající podobě stanoví, že lhůta k zaplacení soudního poplatku má být (až na výjimky) alespoň patnáctidenní; k případné úhradě po marném uplynutí stanovené lhůty se nepřihlíží a řízení se zastaví (§ 9 odst. 1). Tomu odpovídá i změna v § 9 odst. 7, který dosud pamatoval ve větě první na situace, kdy sice nedošlo k úhradě soudního poplatku ve lhůtě stanovené ve výzvě soudu, avšak poplatník stihl poplatek uhradit předtím, než rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci. V takovém případě zrušil soud, který usnesení vydal, usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku. Nyní již zákon o soudních poplatcích takové pravidlo neobsahuje, což je logickým důsledkem nově stanoveného pravidla, že se nepřihlíží k úhradě soudního poplatku, pokud byla provedena po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě soudem. To vyplývá i z důvodové zprávy, podle které zákonodárce reaguje mj. na zneužívání dobrodiní zákona v podobě placení soudního poplatku až po vydání usnesení o zastavení řízení, ale před nabytím právní moci tohoto usnesení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2007, čj. 5 Afs 112/2006-41).

[13] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, byla středa 1. 11. 2017, posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku byl čtvrtek 16. 11. 2017. Tato otázka přitom není mezi stranami sporná.

[14] V posuzované věci byl soudní poplatek za žalobu připsán na účet městského soudu v pondělí 20. 11. 2017, tj. až po marném uplynutí soudem stanovené lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá ze „Záznamu o složení“, založeného ve spisu na čl. 18 městského soudu, který je dokladem o tom, kdy byl soudní poplatek připsán na účet městského soudu a soud s ním mohl fakticky nakládat. Námitka stěžovatelky, že ze záznamu městského soudu není zřejmé, zda byla platba připsána na účet soudu dne 20. 11. 2017, není důvodná. Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že k připsání částky na účet soudu došlo před tímto datem.

[15] Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek bezhotovostním převodem na účet městského soudu dne 20. 11. 2017, tj. okamžikem připsání poukázané částky na účet soudu. Otázkou, kdy dochází k zaplacení soudního poplatku, je-li poplatek placen bezhotovostně na účet soudu, se NSS zabýval již v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 Afs 7/2012-49, kde vyslovil: „[z]*ákon o soudních poplatcích neobsahuje výslovnou právní úpravu, která by určovala, kdy nastává okamžik splnění poplatkové povinnosti v případech, že se účastník řízení (resp. jeho zástupce) rozhodne uhradit soudní poplatek bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu. V případě takto zvoleného způsobu platby je tedy stěžejním výklad pojmu zaplacen, užitý zákonodárcem při formulaci jednotlivých pravidel obsažených v ustanovení § 9*

pokračování

(tedy nejen v jeho odst. 7) zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. […] Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“ (důraz doplněn Nejvyšším správním soudem). S tímto názorem se ztotožnil i Ústavní soud, který odmítl ústavní stížnost směřující proti citovanému rozsudku usnesením ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. IV. ÚS 685/12. Podle ustálené judikatury tudíž v případě bezhotovostní platby dochází k úhradě soudního poplatku jeho připsáním na účet soudu bez ohledu na to, kdy byl poplatek účastníkem řízení poukázán. Až v tomto okamžiku je bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil.

[16] NSS také již dříve zdůraznil, že riziko případných problémů, které mohou nastat při převodu peněžní částky, nese při hodnocení včasnosti uhrazení poplatku účastník řízení. V případě pochybení peněžního ústavu při provádění platební transakce má účastník řízení k dispozici prostředky ochrany dle zákona o platebním styku (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 Afs 7/2012-49; nebo ze dne 7. 2. 2018, čj. 2 As 3/2018-32).

[17] NSS souhlasí s tvrzením stěžovatelky, že poplatky nesmějí představovat překážku přístupu k soudu, která by bránila v uplatňování opodstatněných nároků (tzv. odepření spravedlnosti). V této souvislosti lze zejména zdůraznit, že poplatky musí být stanoveny v rozumné (přiměřené) výši a právní úprava musí pamatovat na případy osvobození od soudních poplatků, jestliže osobní poměry účastníka zaplacení poplatku neumožňují (k tomu srov. důvodová zpráva k zákonu č. 296/2017 Sb.). Stěžovatelka přitom nepolemizuje s nepřiměřenou výší soudního poplatku ani neuvádí, že měla být od povinnosti platit soudní poplatek osvobozena – pouze v těchto intencích by bylo možné hovořit o případném porušení ústavně zaručeného práva na přístup k soudu. Stěžovatelka považuje za protiústavní skutečnost, že lhůta k zaplacení soudního poplatku je po účinnosti novely č. 296/2017 Sb. propadná a že městský soud řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Namítá, že městský soud vyložil zákon o soudních poplatcích v rozporu s jeho smyslem a účelem.

[18] NSS zdůrazňuje, že propadnost lhůty k zaplacení soudního poplatku vyplývá přímo ze zákona. Zákon jasně stanoví, že [k] *zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží* (§ 9 odst. 1, věta třetí, zákona o soudních poplatcích). Zákonodárce mohl do textu zákona vložit formulaci, že „k zaplacení poplatku po vydání usnesení o zastavení řízení se nepřihlíží“; tímto způsobem však nepostupoval. Zákon o soudních poplatcích neváže zaplacení soudního poplatku na okamžik vydání usnesení o zastavení řízení (čehož se domáhá stěžovatelka s odkazem na teleologický výklad zákona), ale právě na okamžik marného uplynutí lhůty stanovené soudem. NSS si je vědom skutečnosti, že úmyslem zákonodárce bylo primárně řešit situace, kdy účastník řízení splnil poplatkovou povinnost

po vydání usnesení o zastavení řízení, avšak před nabytím jeho právní moci. Současně však není pochyb o tom, že nová právní úprava dopadá na širší okruh případů, a v konečném důsledku i na situaci stěžovatelky (viz § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Jak bylo výše uvedeno, lhůta stanovená soudem je lhůta propadná a nelze tak přihlížet ani k zaplacení soudního poplatku po lhůtě, avšak před vydáním usnesení o zastavení řízení.

[19] Shora uvedenému výkladu Nejvyššího správního soudu nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu č. 296/2017 Sb., podle které: „[r]*ozhodnou by pro zaplacení soudního poplatku měla být napříště dodatečná lhůta určená soudem ve výzvě k zaplacení poplatku. Bez významu by mělo být případné zaplacení poplatku po uplynutí této lhůty, avšak ještě před vydáním usnesení o zastavení řízení. Důvodem pro zrušení usnesení o zastavení řízení by měla být pouze skutečnost, že byl poplatek zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě (např. nebyla-li včasně provedená platba ztotožněna s určitým řízením).*“ Z toho vyplývá, že následné zrušení usnesení o zastavení řízení je možné pouze v případech, že poplatek byl zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě, a soud i přesto řízení pro nezaplacení poplatku zastavil (např. z důvodu chybného sdělení údajů účtárnou soudu atd.). I v této situaci tak zákonodárce předpokládá, že platba je připsána na účet soudu včas, tj. ve lhůtě stanovené soudem; taková situace však v nyní projednávané věci nenastala. Zákonodárce považoval za relevantní okamžik marného uplynutí lhůty, a nikoliv okamžik vydání usnesení o zastavení řízení.

[20] Závěr NSS nemůže zvrátit ani odkaz stěžovatele na část důvodové zprávy, podle které: *„[j]e třeba zdůraznit, že změna spočívající v odstranění povinnosti soudu rušit usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (ledaže byl tento poplatek zaplacen nejpozději před vydáním tohoto usnesení) není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky*.“ Stěžovatelem uváděné pasáže jsou vytržené z celkového kontextu. Ze sdělení v závorce nelze dovozovat, jak tvrdí stěžovatel, že zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku po lhůtě stanovené soudem, avšak před vydáním usnesení o zastavení řízení, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Z citované pasáže je patrné, že se zákonodárce zabýval ústavností zrušené povinnosti soudů rušit usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, pokud byl poplatek zaplacen před nabytím právní moci daného usnesení. Tato část důvodové zprávy se týká změny § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, a nikoliv § 9 odst. 1 téhož zákona. Výkladem nelze dovozovat a tím zákonodárci podsouvat význam, který z textu neplyne, a který je v rozporu s celkovými závěry důvodové zprávy (k tomu srov. rozsudek ze dne 7. 2. 2018, čj. 2 As 3/2018-34).

[21] NSS dále odkazuje na zákonem stanovenou obecnou povinnost uhradit poplatek v okamžiku podání žaloby (§ 4 odst. 1 písm. a/ zákona o soudních poplatcích). Nesplní-li účastník tuto povinnost, je soudem vyzván k zaplacení poplatku ve lhůtě, kterou mu soud určí; až po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Účastník řízení má tedy možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit. Lhůtu určenou soudem podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je nutné vnímat jako vstřícný krok zákonodárce, který takto zvolenou dikcí zákona poskytuje účastníku řízení dodatečnou lhůtu ke splnění jeho povinnosti. Úpravu § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích účinnou od 30. 9. 2017, podle které se k zaplacení poplatku po marném uplynutí dodatečně stanovené lhůty nepřihlíží, je nutno vnímat jako změnu

pokračování

ustanovení, které ve své podstatě stále zmírňuje jednoznačnou povinnost úhrady soudního poplatku s podáním návrhu.

[22] Změna byla provedena řádně zákonem, NSS ji z výše uvedených důvodů nepovažuje za omezení přístupu k soudu (resp. odepření spravedlnosti), a tedy zásah do ústavně zaručených práv účastníků řízení.

[23] V projednávané věci lze tedy shrnout, že lhůta 15 dnů byla stěžovatelce stanovena v souladu se zákonem, ve výzvě soudu ze dne 30. 10. 2017 byla stěžovatelka řádně a srozumitelně poučena o důsledcích nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek ve lhůtě stanovené městským soudem, a k jeho pozdějšímu zaplacení nelze dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích přihlížet. Stěžovatelka byla od počátku soudního řízení zastoupena advokátem, který si mohl a měl být vědom dlouhodobě ustálené judikatury NSS ohledně výkladu pojmu „zaplacení soudního poplatku“ a zejména skutečnosti, že den poukázání částky na účet soudu není pro určení včasnosti splnění poplatkové povinnosti relevantní.

[24] Městský soud zastavil řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. v souladu se zákonem i ústavním pořádkem České republiky. Stejným způsobem ostatně postupuje i NSS v řízení o kasační stížnosti v případě zaplacení soudního poplatku po uplynutí lhůty 15 dnů (k tomu srov. např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, čj. 7 Afs 327/2017-18; ze dne 5. 4. 2018, čj. 2 As 81/2018-21; anebo ze dne 21. 3. 2018, čj. 4 As 9/2018-38).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji NSS v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení NSS rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto NSS rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu